

Til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, der ogsaa meget forsigtigt undlod at omtale den juridiske Side af Sagen, men særlig holdt sig til det moralske, skal jeg sige, at det selvfølgelig er en Betyggelse for Moral, naar det ærede Medlem optræder som dens Vaabendrager, men jeg turde dog mene, at der ogsaa er en anden Moral, som der bør tages Hensyn til, og det er den Moral, som tilsiger Rigsdagen til de forskellige Tider at tage et skønsomt Hensyn til Landets økonomiske Bæreevne. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke har Øje for denne Form for Moral, men derfor kunde det jo alligevel være godt, at andre har det, og de moralske Betragtninger, som det ærede Medlem anstillede i den Anledning, anfægter mig ikke; min Moral er aldeles ikke tynget af, at vi gaar til den nævnte Ændring i Taksterne.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at jeg havde udtalt, at vi ogsaa skulde tage Hensyn til dem, der betaler Skatterne, og at jeg havde sagt det paa en saadan Maade, saa det kunde forstaaes som: os, der betaler Skatterne. Det har jeg aldrig sagt, for jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi alle betaler Skatterne, direkte eller indirekte. Men jeg har sagt, at vi skal tage Hensyn til Landets Skatteydere, naar der er Tale om at sætte Udgifterne, og det mener jeg er et fornuftigt Standpunkt. At det ærede Medlem har en anden Opfattelse, er en Sag for sig, men derfor behøver den ikke at være fornuftig. Mit Standpunkt er det, at vi i alle saadanne Forhold, hvor der er Tale om Udgifter, skal tage et skønsomt Hensyn til dem, der skal af med Pengene, og det har altid været sund og god Politik, for, som jeg sagde før, der er ikke saa forskrækkelig megen Fornøjelse ved at have mange gode Love, naar de ikke kan praktiseres, fordi Midlerne dertil mangler.

Angaaende Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Kommunerne, naar de finder det paakrævet, kan yde ekstra Hjælp, har man sagt, at dette vil føre til, at der ikke spares noget for Kommunerne. Det kan selvfølgelig føre dertil, men alligevel maa jeg mene, at det er af betydelig Værdi for de forsikrede, at de har Mulighed for at faa et saadant Tilskud, og jeg tror ogsaa, at Kommunalbestyrelserne, selv om det kan koste dem noget, sætter Pris paa at have en saadan Ventil, hvorigennem de i de enkelte Tilfælde kan yde mere Hjælp, end de vilde kunne efter Loven. Det er derfor en god Bestemmelse. Om vi, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou udtalte sig for, maaske skulde have ensartede Takster,

er et Spørgsmaal, der kan forhandles om i Udvalget, jeg for mit Vedkommende skal ikke have noget derimod.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou var jo uhyre velvillig overfor Lovforslaget, og det kan jeg kun takke ham for, thi det kan jo ikke nægtes, at det ærede Medlem talte med Sagkundskab, maaske med mere end nogen af os andre, da han som Læge jo nok har et Indblik i adskillige Forhold, som vi andre Ordførere ikke har. Jeg fik det Indtryk, at han ogsaa ud fra et rent lægevidenskabeligt Standpunkt var klar over, at der var adskillige Mangler ved Lovens Praktisering, og at det gjaldt om at faa dem rettet. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, og muligvis kan vi naa til Enighed om en hel Del Bestemmelser; hvor meget det saa betyder i Retning af en Bedring af Forholdene, er en anden Sag, men naar Villien til at finde Vej ud er til Stede, lykkes det nok at faa noget ud af det.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. P. Munchs Udtalelser skal jeg kun bemærke, at det jo er en grumme naturlig Ting, at det ærede Medlem synes, at det Forslag, som hans Ministerium stillede, var det bedste. Det ser vi overalt, at man synes bedst om de Ting, man selv har haft noget med at gøre. Og man kan let staa og sige nu bagefter, at der ikke vilde have været Vanskeligheder ved Lovens Praktisering, hvis vi havde vedtaget den anden Ordning; men man kan ikke føre noget som helst Bevis derfor.

Det ærede Medlem sagde, at Beregningerne var forkerte. Det ærede Medlem Hr. P. Munch havde en Beregning, og det skulde være den, der passede, det var den rigtige. Men jeg maa bedrøve det ærede Medlem med, at han er i Uoverensstemmelse med sin egen politiske Meningsfælle, det ærede Medlem Hr. Rode med Hensyn til disse Beregninger. For det ærede Medlem Hr. Rode sagde under Finanslovbehandlingen nu i Efteraaret — det staar at læse i Folketingstidenden Spalte 1146, og jeg skal med den højtærede Formands Tilfaldelse citere et Par Ord: „Jeg skal endnu gøre opmærksom paa, fordi det viser ganske tydeligt, hvorledes Forholdet er med Hensyn til Værdien af et Gode, at denne Lov om Invalidere sidste Gang blev vedtaget her paa Rigsdagen den 29. April 1921. Paa det Tidspunkt var Kronens Guldverdi 68 Ø., nu vil den til Nytaar være 100 Ø., det vil altsaa sige, at de 800 Kr., man den Gang fik, den Gang kun havde 560 Kr.'s Værdi.“ Det ærede Medlem Hr. P. Munch fik det regnet ud til, at det blev 610, og